

LOVSANGEN - EN FRUKT AV EVANGELIET

Dag Risdal - "Hyrdekallet i kristen sang og musik - II. "

«Jo mere lyd - dess mere lovprisning!»

Dette er det inntrykk vi sitter igjen med etter mange tav dagens kristne møter. Det må være lyd. Teksten blir ofte overdøvet med «lyd-effekter». Kanskje har [1.Kong. 19,11-12](#) noe å minne oss om her.

Det blir stadig hevdet at vi må få mere lovsang i våre forsamlinger. «I Guds forsamling må det gies mere rom for glede og spontanitet» (Overskrift i «Vårt Land», 6. juli, 1981).

Ja, det er sant, men da må vi spørre : Hva er grunnlaget for lovsangen? Det vil vi prøve å stanse litt for i det følgende.

Lovsangen er en hjertets sak ([Es. 29,13](#)). Ifølge Bibelen vil lovsang og takkeoffer svare til hverandre. Vi leser i [Ps. 27,6](#): «--- jeg vil ofre jubeloffer i hans telt, jeg vil prise og lovsynge Herren».

Til offeret hørte ikke bare den ytre handling, men også tro på Herren, tillit til Herren. «*Ved tro bar Abel frem for Gud et bedre offer enn Kain*» ([Hebr. 11,4](#)). Hvis troen på Herren manglet, ble offeret (sangen) bare en lovgjerning som i virkeligheten kalte på Guds vrede. Slik må vi forstå de alvorlige ord i [Amos 5,21-24](#): «*Jeg hater og forakter deres høitider, og jeg har ikke behag i deres festforsamlinger . --- La meg slippe for dine larmende sanger! Jeg vil ikke høre på ditt harpespill. Men dommen skal komme veltende som vann, og rettferdigheten som en alltid strømmende bekk*».

Hvis ikke lovsangen skapes (fødes) ved at hjertet blir rettet mot Jesus og hans fullbragte frelse, er den bare en lovgjerning. Derfor er det i Bibelen en nøye sammenheng mellom lovsang og forkynnelse ([Ps. 96,1-2](#)).

Så skal vi merke oss lovsangens rette grunnlag. Den bibelske lovsang er alltid grunnet på Herrens håndgripelige frelseshandlinger for sitt folk.

Den ekte lovsang i Bibelen har sin forankring i Herrens velgjerninger - på noe Gud har gjort i historien - ja på noe Gud har fullbyrdet til frelse for sitt folk. Lovsangen er derfor en frukt av syndenes forlatelse i Jesus Kristus ([Kol. 1,12-14](#)).

Å lovsynge Herren, det er å prise Kristus for hans velgjerninger i historien, når han gjennom frelsesverket på Golgata har løskjøpt oss fra syndens skyld og makt ([Kol.2,13-15](#)). Lovsangen er en hjertets takk til Gud for hans frelse.

Et klart eksempel finner vi i [2. Mos.15](#).

Her hører vi om Moses' lovsang som takk for Herrens frelse og utfrielse fra trellekåret i Egypten, Dette er lovsangens store tema. «*Herren er mln styrke og lovsang, og han ble meg til frelse---*» (2. Mos.15,2ff)

Videre i [1. Krøn. 16,9](#), leser vi: *Syng for ham, grund på alle hans undergerninger.*

Hvorfor skulle man lovsynge? Lovsangen hadde sin grunn i at Herren - gjennom kong David - hadde ført paktens ark (med nådestolen) på den plass i Jerusalem som Herren hadde bestemt. Igjen ser vi at Gud lovsynges og prises for sine konkrete undergjerninger og for sin frelse i historien.

I Salmenes bok finner vi mye lovsang, men alltid er lovsangen et gjensvar i hjertet som takk til Gud fra dem som har opplevd frelsen. Vi får et ekko fra det gjenfødte hjerte som takk for Guds frelse og hjelp. Lovsangen bringes først og fremst til Herren.

David priser Herren: «--- *Og han la i min munn en ny sang, en lovsang for vår Gud*» ([Ps. 40,4](#)). Hvorfor denne lovsang? Jo, fordi Herren bøyde seg ned til David og hørte hans rop om frelse. Det ser vi i vers 2: «*Og han (Herren) drog meg opp av fordervelsens grav, av det dype dynd, og han satte mine føtter på en klippe, han gjorde mine trinn faste*». Den klippe det her er tale om, må være

Kristus ([1. Kor. 10,4](#)).

Også i Det nye testamente er det mye lovsang, særlig i Åpenbaringsboken. Her er lovsangen alltid knyttet til Guds lam, som ble slaktet og med sitt blod har kjøpt oss til Gud. I [Åp. 5,5-6](#) ser Johannes inn i den himmelske tronsal. Hva ser han? Han ser løven av Juda stamme som har seiret (v. 5). Men han ser noe mere. Oppmerksomheten blir rettet mot et lam som sto der, «*likesom slaktet*». Lammet var levende, men det hadde sårmerker som tegn på at det hadde lidt døden, ja korsdøden.

Derpå følger lovsangen i [Åp. 5,9](#) og den har et klart innhold: «*Verdig er du til å ta boken og åpne seglene på den, fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt*».

I Händels mektige musikalske verk - «Messias» - forekommer det mot avslutningen en aldeles gripende, vakker korsats over tekstavsnittet i [Åp. 5,9. 12-13](#). Det er som om komponisten oppsummerer Bibelens totale frelsesbudskap. Dette er i samsvar med den bibelske lovsang. Jesus Kristus lovprises for frelsen i Lammets blod

! I [Åp. 14, 1-3](#) får vi likesom et fremtidig glimt av det himmelske lovsangskor . Det synes å være et ufattelig stort kor og med lyd av harpespill. Og vi aner sangens skjønnhet og harmoni. Men også her er grunnlaget «*løskjøpelsen ved Lammets blod*». Vi må forberede Lammets sang her.

Men ikke bare i Bibelen, men også i salmeboken og i sangboken er den ekte lovsang en takk for frelsen i Kristus. Det blir av og til hevdet at det er så lile «lovprisning» i den lutherske salmeskatt. Dette kan neppe være riktig. De som hevder dette må ha oversett noe helt fundamentalt. Men det er nødvendig med en klar bibelsk forkynnelse av forsoningen i Kristus og se lovsangen i forlengelsen av denne.

Den store dogmatiker fra reformasjonstiden - Melanchthon - sier: «Å kjenne Kristus det er å kjenne hans velgjerninger». Vi kunne omskrive det slik: Å lovprise Herren, det er å prise Kristus for hans velgjerninger, nemlig når han utsletter syndene våre, i kraft av det fullbragte frelsesverk.

Derfor kan vi si at typisk for den lutherske salmeskatt er at man takker Gud for hans velgjerninger (tilgivelse for syndene).

Ved å ta for seg salmen «Å at jeg kunne min Jesus prise» (Sangboken nr. 104) vers for vers, så går det helt klart frem at her prises Gud for hva han har gjort til min frelse. La oss her sitere vers 3:

«Ha takk, o Jesus, for korsets smerte,
For døden og for dine mange sår!
Der fikk jeg fred for mitt arme hjerte,
Og vinteren ble til en liflig vår».

Vi må da kunne trekke denne slutning: Ingen har takket Gud i «lovsang» - hvis han ikke har takket Gud for Golgata. Ingen har lovprist Gud - hvis han ikke har lovprist Gud for hans Sønn's soningsdød på korset.

(Uddrag af afsnit II fra "Hyrdekallet i kristen sang og musikk" Nico Forlag 1982 - af Dag Risdal - Shafan 26-01-12)